

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Nováka a soudců Mgr. Michaela Nipperta a JUDr. Evy Škultétyové v právní věci žalobce: **Ing. J. N.**, bytem xxx, zast. JUDr. Alicíjí Brannou, advokátkou advokátní kanceláře se sídlem Český Těšín, Moskevská 4/12, proti žalované: **S ART AGENCY s.r.o.**, se sídlem Praha 10, Sodomkova 1375/10, IČ: 64580725, zast. JUDr. Tomášem Holasem, advokátem advokátní kanceláře se sídlem Praha 1, Pařížská 28, **o 352.097,- Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 13.8.2007, č.j. 12 C 63/2006-41,

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku (I) a ve výrocích o náhradě nákladů řízení (III, IV, V) **z r u š u j e** a věc se v tomto rozsahu vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně vyhověl žalobě co do částky 192.662,- Kč s příslušenstvím a co do částky 159.435,- Kč s příslušenstvím žalobu zamítl. Současně žalované uložil, aby zaplatila na náhradě nákladů řízení žalobci 5.409,- Kč a státu 910,- Kč. Dále rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit státu na náhradě nákladů řízení též 754,- Kč.

Žaloba byla odůvodněna tím, že žalobce u žalované pracoval na základě pracovní smlouvy ze dne 1.2.2005 na pozici technický manažer. Dnem 1.5.2005 byl žalovanou jmenován do funkce vedoucího výroby, které se vzdal dopisem ze dne 18.10.2005. Součástí pracovní smlouvy ze dne 1.2.2005 bylo ujednání o mzdě zaměstnance, která byla sjednána ve výši 20.000,- Kč s pohyblivou složkou až do výše 10.000,- Kč měsíčně. Smlouvou o výkonu funkce ze dne 28.4.2005 byla sjednána mezi účastníky mzda žalobce ve výši 27.000,- Kč a odměna, která byla vázána na splnění pracovních úkolů až do výše 16.000,-Kč měsíčně. Od vzniku pracovního poměru dne 1.2.2005 žalovaná žalobci bezdůvodně krátila odměny o 50 % a neproplácela žalobci odměnu za práci přesčas, a to za období od února 2005 do října 2005. Dopisem ze dne 14.11.2005, který byl žalobci doručen dne 22.11.2005, s ním žalovaná okamžitě ukončila pracovní poměr s odůvodněním, že od 20.10.2005 nedocházel na pracoviště. Uvedené ukončení pracovního poměru žalobce považoval za neplatné, avšak netrval na jeho dalším zaměstnání u žalované, a proto jeho pracovní poměr skončil dnem 22.11.2005. Žalobci tak náležela za část měsíce listopadu 2005 náhrada mzdy za překážky v práci na straně zaměstnavatele a dále za tři následující měsíce náhrada mzdy za výpovědní dobu.

Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby s tím, že mzda žalobce (v odůvodnění napadeného

rozsudku zjevně omylem uvedeno žalovaného) byla v souladu s ustanovením § 5 odst. 2 zákona č. 1/1992 Sb. sjednána s přihlédnutím k případné práci přesčas se současným uvedením nejvyššího rozsahu práce přesčas. Na základě tohoto smluvního ujednání byl vyloučen nárok žalobce na zaplacení mzdy a příplatků za práci přesčas. Současně zpochybnila počet žalobcem tvrzených přesčasových hodin. Dále uvedla, že žalobce se vzdal funkce vedoucího výroby a následně odmítl zařazení na jinou kvalifikovanou nebo pro něho vhodnou práci. V takovém případě nastal stav předpokládaný ustanovením § 65 odst. 3 zák. práce. Žalobce se bez jakékoli omluvy a vysvětlení nedostavoval do místa výkonu práce, čímž porušil kázeň zvláště hrubým způsobem, a proto s ním žalovaná okamžitě zrušila pracovní poměr. Nebylo také pravdivé tvrzení žalobce, že by mu za trvání pracovního poměru vznikl nárok na vyplacení nenárokové složky mzdy, která byla podle pracovní smlouvy závislá na posouzení pracovního výkonu jeho nadřízeným. Pracovní výkony žalobce neodůvodňovaly přiznání nenárokové částky mzdy, a proto mu nikdy za trvání pracovního poměru nebyla nenároková část mzdy přiznána a vyplacena.

Soud I. stupně na základě provedení dokazování dospěl k závěru, že se žalobce dne 18.10.2005 vzdal funkce výrobního ředitele a dne 19.10.2005 odmítl zařazení na pozici technického manažera, přičemž následně odmítl zařazení na pozici zámečníka. Žalobci tak v souladu s ustanovením § 65 odst. 2, poslední věta, zák.práce zanikla funkce výrobního ředitele dnem 19.10.2005. Dopisem ze dne 14.11.2005, který byl žalobci doručen dne 22.11.2005, žalovaná okamžitě zrušila s žalobcem pracovní poměr podle § 53 odst. 1 písm. b) zák.práce pro porušení pracovní kázně zvláště hrubým způsobem, které spočívalo v neomluvené absenci od 20.10.2005. Žalobce po doručení okamžitého zrušení pracovního poměru dne 22.11.2005 netrval na dalším zaměstnávání u žalované. V této souvislosti soud I. stupně přihlédl k tomu, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 16.11.2006, č.j. 6 C 40/2006-19, bylo určeno, že okamžité zrušení pracovního poměru dané žalobci žalovanou dopisem ze dne 14.11.2005, bylo neplatné. Soud I. stupně tedy dovodil, že pracovní poměr žalobce u žalované skončil dne 22.11.2005, když žalobce netrval na dalším zaměstnávání u žalované. Žalobce nekonal práci v období od 20.10.2005 do 21.11.2005 z důvodu překážek v práci na straně žalované, neboť podle ustanovení § 65 odst. 3 věta třetí zák.práce odmítl jemu nabízenou práci a na jiné se s žalovanou nedohodli. Následně soud I. stupně provedl výpočet žalobcova nároku za odpracované přesčasové hodiny v období od února 2005 do října 2005 včetně, jakož i náhrady mzdy za překážky na straně zaměstnavatele od 20.10.2005 (v odůvodnění zjevně omylem uvedeno od 20.20.2005) do 21.11.2005. Za období od 22.11.2005 (v odůvodnění zjevně omylem uvedeno od 22.11.2007) do 30.11.2005 přiznal žalobci náhradu mzdy za výpovědní dobu, stejně tak i za měsíce leden a únor 2006. Zde je třeba poznamenat, že v napadeném rozsudku zcela chybí úvahy soudu I. stupně v tom, jak se vypořádal s žalobcovým nárokem na náhradu mzdy za prosinec 2005 ve výši 38.669,- Kč. Tento soud totiž pouze uvedl, že s ohledem na skončení žalobcova pracovního poměru k 22.11.2005 žalobci náležela náhrada mzdy ve výši průměrného výdělků za dobu výpovědní doby, která činila tři měsíce a podle ust. § 45 odst. 2 zák.práce skončila uplynutím posledního dne měsíce února 2006. Soud I. stupně pak uzavřel, že žalovaná neoprávněně nevyplatila žalobci mzdu včetně příplatku za práci konanou přesčas a dále náhradu mzdy po dobu překážek v práci na straně zaměstnavatele a náhradu mzdy po dobu výpovědní doby v celkové výši 192.662,- Kč, a proto v této části žalobě vyhověl a ve zbývající části ohledně částky 159.435,- Kč žalobu zamítl. O příslušenství rozhodl soud I. stupně podle ust. § 256 odst. 1 a 2 zák.práce a ust. § 1 nař.vl.č. 142/1994 Sb. Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky navzájem byl odůvodněn ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. O náhradě nákladů řízení státu bylo rozhodnuto podle ust. § 148 odst. 1 o.s.ř.

Proti uvedenému rozsudku, kromě jeho zamítavého výroku, podala žalovaná včasné odvolání, ve kterém zejména namítala, že soudem I. stupně přiznaný nárok na zaplacení náhrad za práci přesčas žalobci vycházel z nesprávného skutkového zjištění. Jediným důkazem, který by mohl potvrdit žalobcovo tvrzení ohledně rozsahu přesčasových hodin, byl žalobcem předložený důkaz označený jako evidence pracovní doby. K tomu ale žalovaná namítla, že spolu s výkonem funkce, zastávané až do ukončení pracovního poměru žalobcem, byl spojen přístup do evidence docházky a žalobce měl tak možnost do jejího obsahu zasahovat. Původ žalobcem předložené evidence pracovní doby tak nebyl zjevný, neboť neměl k vytvoření kopií oficiální evidence pracovní doby možnost a naproti tomu měl možnost do evidence libovolně zasahovat. Současně uvedla, že žalobce v žalobě a ani na jednání nijak nedoložil, že o rozsahu práce přesčas bylo vedení žalované informováno. Podle žalované soud I. stupně nedostatečně zhodnotil předloženou pracovní smlouvu žalobce (zjevně omylem uvedeno žalovaného), z níž mimo jiné vyplývalo, že spolu s jinými pravomocemi s touto funkcí souvisela i pravomoc zajistit nábor dostatečného počtu zaměstnanců. V případě, že by rozsah pracovních úkolů byl takový, jak tvrdil žalobce, bylo jen v jeho kompetenci případnou práci nad rámec delegovat na své podřízené, či přijmout více zaměstnanců. Po celou dobu výkonu funkce tak žalobce neučinil. Soud I. stupně se rovněž nezabýval otázkou, proč žalobce neuplatnil svůj nárok v době, kdy trval jeho pracovní poměr. Žalovaná tedy navrhla změnu napadeného rozsudku tak, aby žaloba byla v celém rozsahu zamítnuta.

Žalobce navrhl potvrzení napadeného rozsudku s tím, že je věcně správný.

Odvolací soud ve smyslu ust. § 212 a § 212a odst. 1 a 5 ve spojení s ust. § 214 odst. 1 o.s.ř. přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že nejsou dány podmínky pro potvrzení a ani pro změnu rozhodnutí.

V daném případě odvolací soud dospěl k závěru, že žaloba podaná u soudu I. stupně dne 7.2.2006 nesplňuje všechny náležitosti stanovené v § 42 odst. 4 a § 79 odst. 1 o.s.ř. Odůvodnění žaloby, respektive vylíčení rozhodných skutečností není úplné. Odvolací soud totiž vycházel z názoru, že bylo na žalobci, aby již v žalobě zcela jasně a určitě uvedl, jakou práci v jím tvrzeném objemu přesčasových hodin pro žalovanou vykonával, tedy aby bylo patrné, že se jednalo o práci v souladu s jeho pracovní smlouvou. Pro posouzení důvodnosti žaloby je totiž třeba mít najisto postaveno, zda žalobce po celou tvrzenou dobu uvedených přesčasových hodin pracoval, nebo zda byl jen přítomen na pracovišti, a zda o této praxi žalovaná věděla a jak na ni reagovala. Tyto skutečnosti však žalobce netvrdil a soud I. stupně o žalobě rozhodl, aniž by žalobce vedl k doplnění skutkových okolností a jejich prokázání. K tomu blíže např. rozhodnutí R 56/63, rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 10.7.2007, sp.zn. 21 Cdo 2346/2006, zejména pak rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25.11.2005, sp.zn. 21 Cdo 191/2005.

Z výše uvedeného důvodu byl rozsudek soudu I. stupně v napadených výrociích zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení (ust. § 219a odst. 1 písm. a/ a § 221 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.).

Na soudu I. stupně nyní bude, aby ve výše naznačeném směru žalobce vyzval ve smyslu ust. § 43 odst. 1 o.s.ř. k doplnění vylíčení rozhodujících skutečností a označení důkazů. Teprve po takto upřesněné žalobě bude mít soud I. stupně dostatek podkladů pro to, aby mohl ve věci nařídít ústní jednání, provést dokazování a následně posoudit prokázaný

skutkový stav po právní stránce. Poté ve věci opětovně rozhodne s tím, že se také vypořádá s dalšími námitkami žalované, přičemž své rozhodnutí také náležitě odůvodní.

V novém rozhodnutí současně rozhodne o náhradě nákladů odvolacího řízení (§ 224 odst. 3 o.s.ř.).

Zamítavý výrok (II) zůstal odvoláním nedotčen (§ 206 odst. 2 o.s.ř.).

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** dovolání přípustné.

V Praze dne 7. července 2008

JUDr. Jaroslav Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Rejentová